

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 września 2019r.

Dnia 9 kwietnia 2019 roku w godzinach popołudniowych, oskarżony R. N. szedł ul. (...) w Ś. i zauważył zaparkowany czarny skuter marki R. o numerze rejestracyjnym (...), który postanowił ukraść. Pojazd ten należał do A. C.. Kobieta o kradzieży dowiedziała się od swojego narzeczonego, który zauważył brak pojazdu około godz. 20.00, gdy wracał z pracy. Początkowo A. C. nie zgłosiła organom ścigania faktu kradzieży. Wartość pojazdu wyniosła 1000 złotych.

W nocy z 15 na 16 kwietnia 2019 roku oskarżony R. N. przebywał na ul. (...) w Ś. i dostrzegł znajdujący się tam skuter marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który również postanowił ukraść. Właścicielem pojazdu był A. P., który od razu po ujawnieniu kradzieży zgłosił ten fakt na policję. Wartość pojazdu ocenił na kwotę 2000 złotych. W związku ze zgłoszeniem dnia 17 kwietnia 2019 roku funkcjonariusze Policji zatrzymali R. N. w jego mieszkaniu, w którym znaleziono skuter należący do A. P.. Pomimo, iż oskarżony przemalował pojazd, a także zmienił tablice rejestracyjne pokrzywdzony rozpoznał swój skuter, który został mu wydany.

W dniu 20 kwietnia 2019 roku w Ś. przy ul. (...) zauważyła dwójkę mężczyzn – w tym oskarżonego, którzy poruszali się jej skuterem. Po rozmowie z mężczyznami, zwrócili oni pojazd kobiecie, która mimo dokonanych w nim zmian m.in. zmiany koloru, rozpoznała w nim swoją własność.

Na podstawie dokonanych ustaleń funkcjonariusze Policji w dniu 24 kwietnia 2019 roku udali się ponownie do miejsca zamieszkania R. N., gdzie dokonano jego zatrzymania przy jednoczesnym przeszukaniu mieszkania, celem ujawnienia innych przedmiotów pochodzących z przestępstwa, służących do popełnienia przestępstwa bądź takich których posiadanie jest zabronione. W toku prowadzonych czynności u oskarżonego znaleziono 58,955 grama netto nieznannej substancji. Badanie testerem narkotykowym oraz przeprowadzona w sprawie opinia toksykologiczna wykazała, że ujawnioną substancją jest środek psychoaktywny w postaci amfetaminy.

(wyjaśnienia R. N. – k. 28-29, 72-74, 78-81, 82-85, 146; zeznania A. P. – k. 2-3, k. 147; zeznania A. C. – k. 39-40; protokół oględzin rzeczy – k. 11-15, 41-43, 67; protokół przeszukania mieszkania – k. 8-10, 60-62, dokumentacja fotograficzna – k. 50-51, protokół okazania rzeczy – k. 52-53, pokwitowanie – k. 21, k. 54; protokół zatrzymania – k. 22-23, 59, protokół badania testerem – k. 69, opinia toksykologiczna – k. 110-119, notatka urzędowa – k. 1, 7, 36, 57)

Oskarżony R. N. w chwili popełnienia czynów miał ukończone 21 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne, jest kawalerem, na utrzymaniu ma jednego syna. Obecnie pracuje na 1/2 etatu, z czego uzyskuje dochód miesięczny w kwocie 1200 złotych. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony był dotychczas czterokrotnie karany.

(dane o karalności – k. 106-108; oświadczenie oskarżonego – k. 79, 146)

W toku postępowania R. N. przyznał się do zarzuconych mu czynów. Oskarżony wyjaśnił, że nie pamięta szczegółów kradzieży skutera należącego do A. C. ze względu na to, że tego dnia był pijany. Ponadto wyjaśnił, że kilka dni po kradzieży udał się wspomnianym skuterem na ul. (...) w Ś., ponieważ chciał spotkać się z koleżanką. Tam spotkała właścicielkę skutera. Od razu go zwrócił. W zakresie kradzieży dokonanej w nocy z 15 na 16 kwietnia oskarżony wyjaśnił, że nie jest w stanie podać powodów dla których dokonał kradzieży skutera A. P., przy czym zaznaczył, że niewiele pamięta z tego okresu, ponieważ był wtedy pod wpływem alkoholu. Oskarżony wyjaśnił również, że przemalował pojazd tylko i wyłącznie z obawy przed rozpoznaniem go przez inne osoby. W kontekście substancji psychoaktywnych oskarżony wyjaśnił, że zakupił je 22 kwietnia 2019 roku w godzinach popołudniowych, od nieznanego mu mężczyzny o muskularnej budowie, z którym nie ma żadnego kontaktu. Oskarżony podał, że celem zakupu narkotyków była chęć ich sprzedaży i uzyskania środków pieniężnych albowiem nie miał w tamtej chwili stałego zatrudnienia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego albowiem spójnie i przekonująco opisał przebieg każdego zdarzenia oraz motyw (bądź też ich brak) swojego zachowania, jednocześnie nie zaprzeczając temu, jakoby miał dopuścić się zarzucanych mu czynów i nie kwestionując ustaleń dokonanych przez organy postępowania przygotowawczego. Ponadto relacja oskarżonego znajduje również odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym m.in. opinii toksykologicznej, ale także pokrywa się z uznanymi za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonych A. P. i A. C.. Warto wspomnieć, że choć oskarżony zgodnie z przysługującym mu prawem, nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i dostarczania dowodów na swoją niekorzyść i może tym samym – bez odpowiedzialności karnej – fałszywie relacjonować przebieg zdarzeń nie oznacza to, że jego wyjaśnienia przy rozpatrywaniu sprawy, należy z góry pominąć bądź odrzucić, uznając za fałszywe.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań każdego z pokrzywdzonych tj. A. P. oraz A. C., ponieważ ich relacje na temat przedmiotu i czasu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa kradzieży na szkodę każdego z nich oraz okoliczności ujawnienia tych zdarzeń były spójne, konsekwentne oraz logiczne w toku całego postępowania. Co więcej, zeznania pokrzywdzonych korelowały także z wyjaśnieniami oskarżonego, a także znajdowały potwierdzenie w zebranej w sprawie dokumentacji m.in treści protokołów oględzin rzeczy czy pokwitowań odbioru przez pokrzywdzonych skradzionych im pojazdów.

Wydaną w toku postępowania pisemną opinię toksykologiczną, Sąd ocenił jako pełną, jasną i miarodajną, spełniającą kryteria wynikające z treści art. 200 kpk, ponieważ sporządzona została w sposób rzetelny i fachowy, a zawarte w niej wnioski stanowiły kompleksową i zrozumiałą odpowiedź na zasygnalizowane przez organy procesowe problemy i postawione przez nie pytania.

Sąd ocenił jako wiarygodne również pozostałe zgromadzone w postępowaniu i ujawnione na rozprawie dowody z dokumentów, ponieważ zostały one sporządzone z zachowaniem obowiązujących przepisów prawa i przez uprawnione do tego podmioty, a nadto nie nosiły śladów mechanicznych uszkodzeń.

W świetle zgromadzonego w sprawie i ocenionego przez Sąd jako wiarygodny materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że swoimi zachowaniami w dniach 9 kwietnia oraz w nocy z 15 na 16 kwietnia 2019 roku R. N. wyczerpał zarówno, przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk, a w zakresie zdarzenia z dnia 24 kwietnia 2019 roku zrealizował znamiona przedmiotowe oraz podmiotowe przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani.

Na podstawie art. 278 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega każdy, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Czyn zabroniony z art. 278 § 1 kk może być popełniony umyślnie, a charakteryzuje go zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu. Celem jest przywłaszczenie, czyli włączenie skradzionego przedmiotu na stałe do swojego majątku, powiększenie swojego majątku o skradziony składnik, postępowanie ze skradzionym przedmiotem tak, jakby się miało do niego tytuł prawny. Przez zabór rozumie się sytuację, w której sprawca wyjmuje przedmiot kradzieży spod władztwa osoby uprawnionej wbrew jej woli, przy czym warunkiem koniecznym jest to, aby rzecz ruchoma nie znajdowała się w jakimkolwiek zakresie w posiadaniu sprawcy w momencie zaboru. Rzeczy muszą mieć wartość majątkową (wyrażalną w pieniądzu) (por. Peiper, Komentarz, s. 543; Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 908; Oczkowski [w:] Stefański, Kodeks, s. 1655.), albowiem kradzież rzeczy niemającej wartości majątkowej nie stanowi zamachu na mienie. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 grudnia 1998 roku, sygn.akt IV KKN 98/98 „znamiona przestępstwa kradzieży (także kradzieży kwalifikowanej) wyczerpuje bezprawny zabór cudzego mienia, przedstawiającego wartość materialną, w zamiarze przywłaszczenia. Ów zabór mienia następuje bezprawnie, bez żadnej do tego podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, od której mienie zabrano”. Przestępstwo z art. 278 § 1 kk ma charakter skutkowy, który polega na zmianie osoby władającej rzeczą (zob. Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 916).

Art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani jest typem kwalifikowanym przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku stanowiącego, iż kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Elementem decydujący o typie kwalifikowanym jest w tym przypadku znamię „znaczna ilość.” Zgodnie z orzecznictwem „przy ustalaniu, czy

w konkretnej sprawie mamy do czynienia ze zwykłą czy też ze znaczną ilością środków odurzających lub substancji psychotropowych, należy brać pod uwagę takie okoliczności jak: rodzaj środka odurzającego (decydujące znaczenie ma tutaj podział na miękkie i twarde środki odurzające); waga środka odurzającego; cel przeznaczenia (na użytek własny lub w celach dystrybucyjnych). Oprócz tego należy mieć na względzie to, iż "znaczna ilość" nie może być ilością zbyt małą, albowiem w takiej sytuacji kwalifikowany typ przestępstw narkotykowych zdominowałby jego typ zasadniczy, który to powinien przecież być dominującym." (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 maja 2014 roku, sygn.akt II AKa 255/13). Środkiem odurzającym lub substancją psychotropową są wszelkie te substancje, które zostały objęte w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych. Przyjmuje się że, przestępstwo z art. 62 ustawy można popełnić umyślnie, z zamiarem zarówno bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Nie ulega wątpliwości, że udając się odpowiednio na ul. (...) w Ś. i zabierając stamtąd skuter marki R. o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. C., a kilka dni później idąc ul. (...) w Ś. i zabierając skuter marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. P. oskarżony działał umyślnie i z zamiarem bezpośrednim dokonania ich przywłaszczenia. Oskarżony miał świadomość swojego nielegalnego działania o czym świadczy, że po dokonaniu przestępstwa podjął wszelkie kroki by swój czyn ukryć czy zatuszować m.in. zmieniając kolor pojazdów czy tablice rejestracyjne. Zachowanie oskarżonego cechowała społeczna szkodliwość w stopniu wyższym niż znikomy, ponieważ przede wszystkim naruszało ono takie dobro prawne, jakim jest prawo własności, czyli najszersze prawo rzeczowe. Co więcej, o stopniu społecznej szkodliwości świadczy również rozmiar wyrządzonej szkody, która została ustalona odpowiednio na podstawie twierdzeń pokrzywdzonych i brak w tym zakresie było okoliczności, które kwestionowały wskazaną wartość, ale także motywacja oskarżonego, którą należy uznać za naganną, albowiem jego wyłącznym celem była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.

Oczywistym jest również, że oskarżony kupując od nieznanego mężczyzny środki psychoaktywne działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem zdawał sobie sprawę, czym są zakupywane przez niego środki oraz, że ich posiadanie jest nielegalne. Stopień społecznej szkodliwości w tym wypadku należy ocenić jako znaczny, albowiem czyn ten godził w jedno z najważniejszych dóbr prawnych jakim jest życie i zdrowie. Nie od dziś znane są skutki i efekty zażywania substancji psychoaktywnych przez człowieka, w szczególności oddziaływanie ów środków na sferę psychiczną człowieka, ale również i fizyczną. O społecznej szkodliwości świadczy również motywacja oskarżonego, którego celem była sprzedaż posiadanej substancji i osiągnięcie w ten sposób korzyści majątkowej.

W ocenie Sądu ilość posiadanej przez R. N. substancji psychoaktywnych tj. 58,955 grama netto amfetaminy należy uznać za znaczną ilość. Zgodnie bowiem z opinią toksykologiczną przeprowadzoną w sprawie, ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychoaktywnej jest wystarczająca do jednorazowego odurzenia 117 osób. Nie jest to więc ilość niewielka czy też taka, która mogłaby być przeznaczona wyłącznie na użytek własny. Choć w orzecznictwie znane są przypadki, w których za „znaczna ilość” przyjmuje się taką ilość, która może odurzyć co najmniej kilkadziesiąt tysięcy osób, to jednak zdaniem Sądu niezasadnym byłoby bazowanie tylko i wyłącznie na kwestii ilościowej substancji, z pominięciem pozostałych okoliczności, tj. rodzaju substancji, co także znajduje zastosowanie w orzecznictwie, chociażby w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lutego 2012 roku, sygn. II AKa 413/11, w którym stwierdzono iż „kwalifikowaną odpowiedzialność na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uzasadnia wytworzenie kilkudziesięciu porcji, a więc co najmniej 30 porcji, czyli około 5 gramów metamfetaminy (1 gram to 6 porcji po 0,15 grama każda)”.

Wina oskarżonego w zakresie powyższych czynów, pojmowana jako osobista zarzucalność czynu jest niewątpliwa, ponieważ nie znajdował się on w momencie ich popełnienia w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej uniemożliwiającej mu rozpoznanie znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a tym samym również ukształtowanie go w kierunku prawnie pożądanym.

Kierując się dyrektywami określonymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wymierzył R. N. za przypisane mu przestępstwa odpowiednio z art. 278 § 1 kk – które popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności – jedną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przypisane mu przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 roku pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał oskarżonemu jego uprzednią karalność był już karany czterokrotnie, wartości skradzionych przedmiotów przez oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości, w szczególności rodzaj naruszonego dobra oraz motywację, która kierowała oskarżonym. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął młody wiek oskarżonego, fakt, że przeprosił on pokrzywdzonych i żałuje swojego postępowania. Na marginesie należy dodać, że za okoliczność łagodzącą nie można poczytać zwrócenia pojazdów pokrzywdzonym, albowiem ów zwrot był wynikiem działań organów ścigania, bądź też działania samych pokrzywdzonych, co pozwala stwierdzić, że gdyby do tych zdarzeń nie doszło, oskarżony nie zreflektowałby się na swoim zachowaniem i dokonał zwrotu samodzielnie. W ocenie Sądu wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają zatem stopnia jego winy oraz są sprawiedliwe i adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, realizując przy tym w należyтым stopniu ogólnoprewencyjne oraz wychowawcze cele ukarania. Rodzaj i wysokość kary orzeczonej względem oskarżonego będzie dla niego nauką, iż każdy ponosi odpowiedzialność za własne zachowania i musi ponieść jego konsekwencje, ale także pozwoli mu zrozumieć wagę czynów i sprawi, że w przyszłości oskarżony dwa razy się zastanowi, zanim podejmie jakiegokolwiek działania. Kara będzie również odpowiednim przekazem dla społeczeństwa, że warto dochodzić sprawiedliwości, ponieważ każde przestępstwo spotyka się z właściwą karnoprawną reakcją.

Sąd uznał, że jedynie kara pozbawienia wolności zrealizuje wszelkie cele postępowania karnego. Wobec oskarżonego były wymierzone wcześniej kary ograniczenia wolności, kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny stanowiłoby karę zbyt łagodną i nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, w szczególności do rodzajów dóbr, które swoim postępowaniem naruszył. Podobnie Sąd ocenił wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności, która również nie odzwierciedlałaby skali naruszeń oskarżonego. Ponadto mając na względzie motywację oskarżonego oraz jego uprzednią karalność i fakt, że nie wyciągnął z dotychczasowych skazań jakichkolwiek wniosków, w dalszym ciągu lekceważąc obowiązujące przepisy i naruszając porządek prawny, Sąd uznał, że należy wobec oskarżonego zastosować karę izolacyjną, jaką jest kara pozbawienia wolności. Dla oskarżonego kolejna szansa zmiany swego zachowania w kierunku prawnie i społecznie aprobowanym w warunkach wolnościowych stanowiłoby, zdaniem Sądu, rozwiązanie nie tylko niecelowe, ale również niewychowawcze oraz demoralizujące, gdyż mogłoby wywołać u R. N. przekonanie, że żadna realna dolegliwość za kolejne popełniane przestępstwa mu nie grozi.

Zważywszy na to, że oskarżony popełnił przestępstwa w warunkach zbiegu realnego, w myśl art. 91 § 2 kk Sąd zobligowany był do wymierzenia mu kary łącznej. W nauce prawa karnego i w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że o wymiarze kary łącznej decyduje przede wszystkim związek pomiędzy pozostającymi w zbiegu czynami oraz potrzeby w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej – nie bierze się zaś pod uwagę tych okoliczności, które zostały uwzględnione przy orzekaniu kar jednostkowych, a w szczególności stopnia zawinienia z jego funkcją limitującą ani stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw (zob. np. P. Hofmański, S. Zabłocki, „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych”, s. 526, teza 10 i 12, czy też P. Kardas w: A. Zoll /red./, „Komentarz do kk”, s. 1135-1136, t. I, wyd. II i przywołane tam orzecznictwo).

Mając powyższe na względzie Sąd, stosując zasadę asperacji, połączył wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, orzekając w ich miejsce karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. O takim ukształtowaniu kary łącznej zdecydował fakt, że oskarżony poszczególne przestępstwa popełnił na przestrzeni krótkiego czasu, przy czym niemożność zastosowania pełnej absorpcji wynikała z tego, że choć odstęp pomiędzy czynami był stosunkowo krótki, to nie był on jednak na tyle ścisły, by poszczególne działania oskarżonych uznać za swego rodzaju jedną całość, co więcej czyny zostały popełnione częściowo na szkodę różnych podmiotów.

Na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od 17 kwietnia 2019 roku godz. 13.00 do 18 kwietnia 2019 roku godz. 12.12 oraz od 24 kwietnia 2019 roku godz. 8.30 do 25 kwietnia 2019 roku, godz. 14.30 – uznając karę łączną za wykonaną w wymiarze 3 dni.

Zgodnie z treścią art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd obligatoryjnie orzeka przepadek środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, nawet jeżeli nie były własnością sprawcy. Z kolei w myśl art. 44 § 2 kk Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w

ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie 5 wyroku orzekł o przepadku substancji psychotropowej oraz dowodu rzeczowego.

Mając na uwadze treść zapadłego w sprawie orzeczenia, w szczególności możliwości finansowe oraz sytuację majątkową oskarżonego, jak również fakt, że oskarżony pracuje, lecz ma przy tym na utrzymaniu małoletniego syna, Sąd na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe wydatki oraz opłatę.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć :

Oskarżonemu z pouczeni